

Cera a la blocosfera

Miquel Pairoli té, com molts altres escriptors, un web propi on els lectors poden trobar informació dels llibres que ha escrit i de les editorials amb les quals ha treballat. És una eina que sembla imprescindible, avui dia, per divulgar la pròpia obra, tot i que també molts autors i editors creen perfils al Facebook o al Twitter per difondre les seves creacions.

La blocosfera disposa igualment d'una xarxa important de seguidors que hi escriuen crítiques i recomanacions que de seguida arriben a altres possibles lectors. La novel·la *Cera* també hi ha deixat un traç.

Així, Pere Meroño va escriure al seu bloc: «Un retrat, la captura d'una època, fet amb gran penetració i domini dels detalls. Amb un català vigorós, genuí, d'orfebre com feia anys que no llegia i sentia –tret de les meves sovintejades lectures d'en Baltasar Porcel–. Miquel Pairoli, escriptor i col·laborador d'*El Punt*, una gran descoberta i una lectura que us en recomano de tot cor i amb entusiasme».

Joan Perelló va publicar al seu bloc *La brúixola*: «He llegit aquest llibre, anit, amb poca llum, a la fresca, còmodament arrecerat devora les buguenvil·lies, i avui dematí, mal assegut a les penyes, amb la brisa d'un xaloc discret. He tingut la sensació que llegia el llibre a un escenari equivocat i que potser hauria estat més adient llegir-lo a l'hivern, devora un foc. Manies de lector».

L'anònim autor del bloc *Els meus llibres* va anotar: «Els Castells són uns botiguers gironins de tota la vida, que mercès a l'estraperlo varen fer uns calerons i els varen invertir en la compra i modernització d'una fàbrica de cera, d'espelmes i de ciris. Evidentment, donades les condicions de l'època, el negoci va funcionar força bé i la família s'enriquí. Però com que tot el que puja baixa, anys després, i coincidint amb la davallada de la rigidesa i de la beatitud del règim, la desgràcia cau sobre la família. Van morint diversos components de la família: pares, algun germà... El negoci acaba anant-se'n en orris i s'ha de vendre a la competència. Durant aquesta baixada als inferns, l'autor vol contraposar la caiguda dels Castells amb el creixement desaforat de la ciutat des dels anys seixanta fins als nostres dies. D'alguna manera el negoci

de la cera i la manera de portar-lo i de fer d'aquesta família són l'antònim d'aquesta ciutat emergent, on sorgeixen del no-res edificis, carrers i magatzems».

L'autor del bloc *Teixit d'escata* va escriure: «L'aparició dels nous empresaris al costat de les sotanes és el que marca el canvi a nivell econòmic i social de l'Espanya d'aquell temps, on els camperols són els últims peons de la processó i, per extensió, de l'escala social, constantment en un ambient asfixiant, respirat per un col·lectiu que va caminant, cadascú a la seva manera, uns coixos, altres encorbatats i amb ulleres de sol, darrere del fèretre. La demora proustiana i la lentitud van a cavall d'una prosa minuciosa, que es delecta en la selecció de les paraules i en la forja d'un ritme pausat però profund, com el dringar de les campanes».

A *El dimoni de Santa Eugènia*, Quim Torra reconegué: «L'autor em fa fer un *flash-back* a la meua memòria d'un nen de catorze anys, quan vaig acudir a presenciar l'últim enterrament d'un bisbe de la Diòcesi, d'un barroquisme que no oblidaré mai. La processó fúnebre la vaig anar a presenciar a la Rambla, no gaire lluny d'on ho fa el protagonista de l'obra. Jo em recolzava a les ja llavors tancades portes d'un establiment on es llegia "Somiers Numancia", local que ha restat tancat durant més de 40 anys... Com deia, m'ho he passat molt bé llegint *Cera*. No té pèrdua la frase, ja a les acaballes de l'obra, "l'anomenat 'urbanisme democràtic' acabava esdevenint un gran exercici de maquillatge, un esforç constant a aparentar bona voluntat i mesura».

Juli Cuéllar, finalment, va escriure al seu bloc: «Llegir els articles que en Miquel Pairoli publica al diari *El Punt* reconforta i acostuma a donar motius per seguir lluitant pel futur del nostre país. Això és el que m'ha succeït després de llegir *Cera*. En aquesta novel·la l'autor desgrana l'evolució d'una família menestral gironina, que a redós de l'estraperlo i, sobretot, de l'aixopluc de l'Església aconseguiran ascendir socialment i construir-se una casa als afores. L'inici de la decadència familiar és paral·lela a la destrucció física del món antic, que és desbordat per un creixement galopant d'edificis grisos i d'asfalt. La cera deixa pas al ciment».

J. Pujadó